

11a edició

MC

LA MOSTRA
DE CINEBAIX

Las hijas de abril

Direcció: Michel Franco

País: Mèxic (2017)

Fitxa tècnica

Guió Michel Franco **Fotografia** Yves Cape **Interpretació** Emma Suárez, Ana Valeria Becerril, Hernán Mendoza, Joanna Larequi, Enrique Arrizon, Iván Cortés, Giovanna Zacarías, José Ángel García, Tony Dalton **Durada** 103 min **Gènere** Ficció (drama) **Llengües** Versió original en espanyol

Sinopsi

Valeria té 17 anys i està embarassada. Viu a Puerto Vallarta amb Clara, la seva mitja germana. Valeria no ha volgut que Abril -la mare, absent des de fa molt de temps- s'assabenti de l'embaràs. Però Clara, davant la pressió econòmica i les responsabilitats que implica tenir un bebè a casa, decideix cridar-la. Abril arriba amb la disposició d'ajudar les seves filles, però aviat comprendrem per què Valeria preferia mantenir-la lluny. (FilmAffinity)

Crítica

A *Después de Lucía* (2012) Michel Franco afrontava de manera directa, moderna i brutal com a autor la problemàtica de l'assetjament escolar amb l'especificitat de l'experiència femenina i les connotacions masculistes del fenomen, tot i que sense explorar-lo en profunditat. Ara a *Las hijas de Abril* torna a una història protagonitzada completament per dones amb una reafirmació en estructura, però amb una comprensió més gran del seu propi estil i eines dramàtiques. Emma Suárez és Abril, una dona espanyola que torna a casa de les seves filles Clara i Valeria a Puerto Vallarta quan aquesta última es queda embarassada amb tan sols 17 anys. **La distant relació d'una mare absent amb les seves filles ja imprimeix una estranya atmosfera des del començament que només evolucionarà a pitjor** quan les seves intencions d'ajudar amb la criança de la seva futura néta vagin més enllà del que és apropiat, convençuda que la seva filla no podrà cuidar bé el nadó.

«La mà que bressola el bressol és la mà que domina el món». Amb un contundent desenvolupament, la cinta de Michel Franco porta la seva narració fins al límit de la versemblança, però pel camí troba una mesurada progressió en cada escena, manejant una tensió a cada pas més pertorbadora. Però també **amb una seguretat admirable d'una història que intenta desenvolupar despullant-se de qualsevol tipus de simbolisme que embruti la seva proposta**. L'ús de les el·lipses, la concisió de les seves seqüències, un muntatge precís recolzat en una direcció molt més estilitzada i hàbil principalment en la gestió de l'espai amb els moviments de la càmera mostren a *Las hijas de Abril* un compromís total amb la idea del director, guionista i muntador. El fora de camp ve a ser una part fonamental per obligar l'espectador a conèixer els seus personatges exclusivament a partir de les seves accions i diàlegs i així intensificar aquesta idea tant de manca de confiança de les filles cap a la seva mare com el qüestionament de les motivacions de tots ells per part de l'espectador.

Moltes preguntes queden sense resposta i multitud d'indicis poden servir per completar el trencaclosques que suposa Abril a priori. És el riure d'una mare avergonyida el que sona quan sent la seva filla tenir sexe amb el seu xicot a la habitació del costat? O és el d'una adulta amb traumes de la seva infantesa que no ha pogut superar? La pel·lícula de Curtis Hanson *The Hand That Rocks the Cradle* ('La mano que mece la cuna', 1992) podria ocupar un lloc d'honor en els seus antecedents com a referent. En aquella l'amenaça a la maternitat i la invasió de la llar es configurava com un *thriller* espectacle típic del Hollywood dels noranta, amb grans girs de guió al servei del pur xoc i una explicació detallada de les raons per les quals passava tot a la pantalla. I encara que temàticament connecten de manera innegable, la nova obra de Michel Franco fuig d'aquests tics per situar-se en una posició diametralment oposada en intencions, i aconsegueix ser molt més aterridora des d'una quotidianitat que se sent propera i tangible.

“Las hijas de abril”: premis i seleccions principals

Cannes Film Festival 2017: premi especial del Jurat Un Certain Regard i nominació al premi Un Certain Regard

Jameson CineFest - Miskolc International Film Festival 2017: nominació premi Ecumènic Internacional a Millor Pel·lícula

San Sebastián International Film Festival 2017: nominació premi Horizons

Michel Franco

Filmografia

2017 *Las hijas de Abril*

2015 *Chronic*

2014 *A los ojos*

2012 *Después de Lucía*

2009 *Daniel & Ana*

2003 *Entre dos* (curt)

2001 *Cuando sea grande* (curt)

Biografia

(Ciutat de Mèxic, Mèxic, 1979) El seu curtmetratge *Cuando sea grande* (2001), realitzat per a una campanya anticorrupció, va tenir una àmplia distribució a Mèxic, i *Entre dos* (2003) va ser premiat al Festival d'Osca. Durant aquest període va dirigir publicitat i vídeos per a la seva pròpia companyia de producció, Pop Films. El seu primer llargmetratge, *Daniel & Ana* (2009), va ser seleccionat per a la Quinzena de Realitzadors de Canes. *Después de Lucía* va guanyar el premi Un Certain Regard al Festival de Canes.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

